

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobkyně: **X X, .**, bytem X, X, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 4. 2015, čj. 053063/2015/KUSK-DOP/Pik a čj. 053084/2015/KUSK-DOP/Pik,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e** v části, v níž směřuje proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, čj. 053063/2015/KUSK-DOP/Pik, **o d m í t á .**
- II. Ve zbytku **s e** žaloba **z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyni **s e v r a c í** část zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení dvou rozhodnutí žalovaného, a to rozhodnutí ze dne 7. 4. 2015, čj. 053063/2015/KUSK-DOP/Pik (dále jen „rozhodnutí o předběžném opatření“) a rozhodnutí ze dne 7. 4. 2015, čj. 053084/2015/KUSK-DOP/Pik (dále jen „rozhodnutí o odstranění překážek“), kterými byla zamítnuta její odvolání a potvrzena rozhodnutí Obecního úřadu v Husinci (dále jen „silniční správní úřad“) ze dne 4. 7. 2014, sp. zn. 599/14/LKI, a ze dne 9. 7. 2014, sp. zn. 615/14/LKI. Těmito rozhodnutími silniční správní úřad zamítl jak žádost žalobkyně o vydání předběžného opatření, tak její žádost o odstranění pevných překážek v ulici X na pozemku p. č. x v k. ú. X.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že je vlastníkem pozemku p. č. x, pozemku p. č. st. x, včetně na něm postaveného rodinného domu, a pozemku p. č. st. x, včetně na něm postavené

garáže, vše v katastrálním území Husinec u Řeže, přičemž na sousedním pozemku p. č. x, který je ve výlučném vlastnictví obce Husinec, je vedena pozemní komunikace (dále jen „pozemní komunikace“). Žalobkyně popsala historii související s touto komunikací, její pokrytí asfaltovým povrchem v roce 1997, přičemž uvedla, že při výstavbě rodinných domů došlo k porušení některých ustanovení vyhlášky č. 138/1976 Sb., o technických požadavcích na výstavbu, a zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoPK“), týkajících se napojování nemovitostí na pozemní komunikaci. Dále uvedla, že asfaltová část komunikace nikdy nebyla povolena ani zkolaudována a silniční správní úřad nemohl ani nemůže vydat rozhodnutí o zařazení této dopravní cesty do sítě místních komunikací, přesto tak učinil a v roce 2005 zařadil tuto pozemní komunikaci do pasportu komunikací. V tomto žalobkyně spatřuje porušení § 40 odst. 5 písm. a) ZoPK. V územním plánu obce Husinec je pozemní komunikace zakreslena částečně na jiných pozemcích, než ve skutečnosti je, což žalobkyně považuje za porušení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Ve vztahu ke katastru nemovitostí žalobkyně poukázala na to, že až do roku 2015 byl veden celý pozemek p. č. x jako zahrada, v územním plánu obce Husinec pak jako veřejné prostranství – místní komunikace. V současné době byl na základě územního souhlasu Městského úřadu v Klecanech ze dne 11. 2. 2015, čj. 523/2015, účelově rozdělen na pozemek p. č. x (zahrada), pozemek p. č. x (ostatní plocha) a pozemek p. č. x (zahrada), čímž se dle žalobkyně obec Husinec snaží ospravedlnit své rozhodnutí o umístění kamenů z roku 2014. Územní souhlas byl vydán v rozporu se stavebním zákonem. V souvislosti s tím žalobkyně žádala po silničním správním úřadu, aby osvědčil existenci pozemní komunikace, včetně její šíře, přičemž dle jejího názoru bylo vydáno zcela účelové osvědčení bez právní a výpovědní hodnoty, v tomto spatřuje porušení § 137 a § 44 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Jádrem žaloby je pak nesouhlas žalobkyně s umístěním kamenů na pozemku p. č. x, které jsou dle názoru žalobkyně nebezpečné, neplní svou funkci a brání ve vjezdu do garáže na pozemku žalobkyně, přičemž jsou umístěny pouze naproti nemovitým věcem žalobkyně. Žalobkyně odkázala na vyjádření Policie ČR učiněné při místním šetření dne 17. 10. 2013 a vyjádření vedoucího oddělení BESIP na Ministerstvu dopravy. V tomto jednání spatřuje žalobkyně porušení § 45 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a § 29 odst. 2 ZoPK a dále § 34 a § 35 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení). Z tohoto důvodu podala žalobkyně žádost silničnímu správnímu úřadu o odstranění pevné překážky a zároveň žádost o vydání předběžného opatření. V řízení došlo dle žalobkyně k mnoha procesním vadám, jednak silniční správní úřad nesprávně oznámil zahájení řízení až dnem 10. 3. 2014 vyvěšením na úřední desce, ačkoli bylo řízení zahájeno již podáním žádosti žalobkyně dne 3. 3. 2014, jednak okruh účastníků byl nesprávně určen a například rozhodnutí o zastavení řízení ve věci předběžného opatření bylo zasláno i jiným osobám než žalobkyni a silničnímu správnímu úřadu, v čemž spatřuje porušení zásady legality a principů dobré správy. Dále byla dle žalobkyně v řízení porušena zásada rychlosti, neboť o předběžném opatření rozhodl silniční správní úřad až dne 4. 7. 2014. Silniční správní úřad rozhodl tak, že obě žádosti zamítl. Proti těmto rozhodnutím se žalobkyně odvolala k žalovanému.

Žalobkyně nesouhlasí s rozhodnutími žalovaného, jimiž byla zamítnuta její odvolání proti rozhodnutím silničního správního úřadu, z následujících důvodů. Ve vztahu k oběma rozhodnutím namítla, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jejími odvolacími námitkami, neboť je považoval za irrelevantní, a porušil tak § 89 odst. 2 správního řádu. Zejména se nevypořádal s otázkou parkování a odstavných ploch, se skutečností, že pozemní komunikace se nachází v záplavové oblasti, nezabýval se nebezpečností kamenů při obcházení a objíždění.

Obě rozhodnutí nebyla řádně zdůvodněna, neboť žalovaný pouze deklaroval určitou skutečnost, aniž by odstranil pochybnosti. Ve svém odůvodnění se opřel o situaci vytvořenou územním souhlasem (tedy rozdělení pozemku p. č. x), aniž by ověřoval skutečný stav, přitom dle žalobkyně při rozhodování o předběžném opatření nemohl vycházet ze situace, která vznikla až v roce 2015. Žalobkyně žalovanému vytkla, že vycházel z mylné představy, že na části pozemku p. č. x se nachází pozemní komunikace tvořená asfaltovým povrchem, ačkoli si toto nijak neověřil. Žalovaný taktéž o věci rozhodl dle žalobkyně účelově až po roce. Po právní stránce žalobkyně nesouhlasila s hodnocením žalovaného, co je veřejně přístupnou účelovou komunikací, přičemž uvedla, že součástí komunikace jsou i zpevněné krajnice. Geometrické a polohové určení pozemku v katastru nemovitostí nemůže změnit faktický stav historicky užívané dopravní cesty. Umístění kamenů je dle žalobkyně neodůvodněné a neumožňuje to ani právní řád. Žalobkyně v tomto spatřuje porušení příkazu, aby správní orgán zasahoval do osobních práv a svobod jen v případech, v nichž je k tomu zmocněn, jak plyne z čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 Listiny základních práv a svobod. Dle žalobkyně se jedná o pevnou překážku podle § 29 odst. 2 ZoPK, kterou je třeba odstranit, přitom je nerozhodné, zda kameny byly umístěny na vedlejší pozemek ve vlastnictví obce, neboť ohrožují zdraví a majetek žalobkyně a jejich umístění znamená porušení § 19 ZoPK.

Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Uvedl, že mezi účastníky je nesporné, že pozemek p. č. x (*správně p. č. x – pozn. soudu*) je ve vlastnictví obce Husinec a na tomto pozemku je vymezena zpevněným povrchem komunikace, přičemž kameny neleží ani na zpevněném povrchu, ani na jejím okraji. K námitkám uvedl, že existence veřejně přístupné účelové komunikace není podmíněna terénními úpravami, zpevněním povrchu, ani šířkou pruhů, přičemž správní orgán musí při deklaraci takové dopravní cesty na soukromém pozemku postupovat zdrženlivě a je třeba zkoumat faktický stav. Dále uvedl, že překročení lhůt ve správním řízení nezpůsobuje nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí a je třeba brát v úvahu ustanovení správního řádu prodlužující tyto zákonné lhůty. K přezkoumatelnosti odůvodnění také odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 3441/12. Dle žalovaného obecné tvrzení o nebezpečnosti kamenů nemůže vyvolat zákonem předvídaný následek, přičemž pokud žalobkyně zpochybňuje zjištěný stav věci, přenáší se důkazní břemeno na ni.

Žalobkyně ve své replice popřela, že je nesporné, že kameny nejsou umístěny na okraji komunikace. Trvá na tom, že je třeba zkoumat faktický stav komunikace, neboť osvědčení o existenci komunikace vydané silničním správním úřadem bylo účelově vztaženo jen na část pozemku. Toto nezměnil ani geometrický plán z roku 2015, kterým došlo pouze k rozdělení pozemku p. č. x. Odkázala na geometrický plán ze dne 4. 2. 2014 v katastru nemovitostí, z něhož je zřejmé, že účelová komunikace se nacházela na celém pozemku.

Na žádost žalobkyně nařídil soud k projednání žaloby jednání. Žalobkyně byla k jednání řádně předvolána, předvolání jí bylo doručeno dne 9. 5. 2017 do vlastních rukou na adresu jejího trvalého pobytu (X, X) platného od 5. 9. 2016, žalobkyně si listovní zásilku v úložní lhůtě nevyzvedla, ta se tak vrátila soudu, neboť ji nebylo možné vhodit do schránky. Lustrací v systému datových schránek nebylo zjištěno, že by žalobkyně jakožto fyzická osoba měla zřízenou datovou schránku, ta jí byla zřízena jakožto podnikající fyzické osobě (advokátce), ovšem do ní nelze žalobkyni doručovat zásilky, které se netýkají výkonu její podnikatelské činnosti. Žalobkyně v průběhu řízení neoznámila soudu žádnou adresu pro doručování. V žalobě u svého jména uvedla adresu X, X, což byla v době podání žaloby její platná adresa trvalého pobytu, ovšem v průběhu řízení došlo k její změně (viz výše). Soud proto v souladu s § 42 odst. 1 s. ř. s. doručil žalobkyni předvolání prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu pro doručování ve smyslu § 46b písm. a) o. s. ř. tzv. fikcí dle § 49

odst. 4 o. s. ř., užitých na základě § 42 odst. 5 a § 64 s. ř. s. Žalobkyně se z jednání neomluvila, o jeho odročení nepožádala. Soud proto věc projednal v její nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Dne 3. 3. 2014 podala žalobkyně návrh na odstranění nepovolených pevných překážek (kamenů) na účelové pozemní komunikaci v ulici X, která se nachází na pozemku p. č. x v k. ú. Husinec u Řeže, a návrh na vydání předběžného opatření ukládající Obecnímu úřadu v Husinci povinnost odstranit předmětné pevné překážky z komunikace odůvodněný snahou zabránit vzniku škod na majetku a zdraví osob. Dne 10. 3. 2014 oznámil silniční správní úřad zahájení správního řízení jeho účastníkům, a to jednak individuálně, jednak veřejnou vyhláškou. Ze záznamu o výkonu dozorové činnosti plyne, že dne 10. 3. 2014 byla provedena prohlídka dotčeného místa, přičemž nebyl zjištěn protiprávní stav, součástí záznamu je fotodokumentace zobrazující umístění předmětných kamenů v terénu. Usnesením ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 0230/14/Izr-5, bylo řízení o předběžném opatření zastaveno z důvodu zjevné právní nepřipustnosti žádosti. Toto usnesení žalobkyně napadla odvoláním. Žalovaný rozhodl dne 28. 5. 2014 o odvolání tak, že usnesení zrušil a vrátil věc k novému projednání. Rozhodnutími silničního správního úřadu ze dne 4. 7. 2014, sp. zn. 00599/14/LKI, a ze dne 9. 7. 2014, sp. zn. 00615/14/LKI, bylo rozhodnuto o zamítnutí návrhu na předběžné opatření a zamítnutí návrhu na odstranění pevných překážek. Svá rozhodnutí silniční správní úřad shodně odůvodnil tak, že kameny jsou umístěny mimo pozemní komunikaci, a tedy správní orgán není ve věci příslušný, neboť pozemní komunikací je cesta, která je patrná v terénu a je určena k užití vozidla, nikoli pozemek jako celek. Proti těmto rozhodnutím podala dne 18. 7. 2014 žalobkyně odvolání.

Odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odstranění pevných překážek žalobkyně odůvodnila tak, že veřejná účelová komunikace slouží potřebám vlastníků v předmětné ulici, včetně parkování, přičemž Obecní úřad v Husinci zasahuje do právní jistoty žalobkyně, pokud nejprve určí na základě místního šetření, že se jedná o místní komunikaci III. třídy, a následně prohlásí komunikaci za účelovou. Po dlouhodobém pokojném užívání komunikace navíc bylo s žalobkyní vedeno přestupkové řízení za nesprávné parkování a koncem února zde byly umístěny kameny. Samotné umístění kamenů považuje žalobkyně za diskriminační, neboť v celé obci se parkování neřeší, jen před jejím domem ano. Žalobkyně má za to, že dopravní cesta se nachází na celém pozemku p. č. x (před jeho dělením) a vlastník nemůže veřejné užívání omezit umístěním kamenů. Daná komunikace bez ohledu na svůj asfaltový povrch není stavbou, a nelze tudíž použít ustanovení o tělesu pozemní komunikace, v katastru nemovitostí je charakter pozemku určen jako zahrada. Žalobkyně má dále za to, že kameny jsou umístěny na této účelové komunikaci, a lze je tak považovat za pevnou překážku. I pokud by kameny byly umístěny mimo komunikaci v její bezprostřední blízkosti, snižují úroveň bezpečnosti provozu všech účastníků, v tomto odkázala žalobkyně na úpravu v § 33 a § 24 ZoPK. Dalším důvodem pro odstranění kamenů je skutečnost, že se nacházejí v zátopové oblasti a předmětná pozemní komunikace je jedinou únikovou cestou.

Odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření žalobkyně opřela o shodnou argumentaci jako v případě odvolání proti zamítnutí návrhu na odstranění pevných překážek. Nadto uvedla, že předběžné opatření bylo vydáno po lhůtě stanovené správním řádem a silniční správní úřad považoval za účastníky ty, kdo jimi nemohli být, jednalo se tak o nesprávný úřední postup.

Žalovaný odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odstranění pevných překážek nevyhověl a rozhodnutím ze dne 7. 4. 2015, čj. 053084/2015/KUSK-DOP/Pik, jej

zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně se mylně domnívá, že veřejnou účelovou komunikací je celý pozemek p. č. x, ačkoli se jedná pouze o část pozemku splňující kritéria uvedená v § 7 ZoPK a v terénu je komunikace patrná zpevněným povrchem. Kameny se tedy nenachází na účelové komunikaci, a tudíž nařídít jejich odstranění není v působnosti silničního správního úřadu. Dále uvedl, že část odvolání se netýkala předmětu řízení, konkrétně parkování, řešení přestupků ani rozhodování zastupitelstva o umístění kamenů v zátopové oblasti. Tyto námitky posoudil jako nedůvodné a právně bezvýznamné.

Dále žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření tak, že jej zamítl rozhodnutím ze dne 7. 4. 2015, čj. 053063/2015/KUSK-DOP/Pik. Odůvodnění opřel žalovaný o shodnou argumentaci, přičemž se zabýval také námitkou včasnosti vydání rozhodnutí o předběžném opatření a postupem silničního správního úřadu při určování okruhu účastníků řízení. Uvedl, že nedodržení lhůty nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, ve vztahu k účastníkům řízení pak konstatoval, že ze spisového materiálu neplyne, že by účastníky byli všichni obyvatelé ulice, přičemž rozhodnutí o zamítnutí bylo doručeno pouze žalobkyni.

Soud nejprve ověřil, že žaloba byla ve vztahu k oběma rozhodnutím žalovaného podána včas a osobou k tomu oprávněnou. Dospěl nicméně k závěru, že rozhodnutí o předběžném opatření je ze soudního přezkumu vyloučeno podle § 70 písm. b) s. ř. s., neboť jde o rozhodnutí předběžné povahy. Znaky takových rozhodnutí vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) v usnesení ze dne 27. 10. 2009, čj. 2 Afs 186/2006 – 54, podle něhož rozhodnutím předběžné povahy je pouze rozhodnutí, které splňuje podmínku časovou, věcnou a osobní. Časová podmínka je splněna tehdy, pokud zákon jednoznačně stanoví lhůtu, v níž musí být zahájeno navazující řízení o vydání konečného rozhodnutí, a současně lhůtu pro vydání tohoto rozhodnutí. Vydáním konečného rozhodnutí pak musí zaniknout všechny účinky rozhodnutí předběžné povahy. Osobní podmínka je naplněna v případě, že konečné rozhodnutí je adresováno stejné osobě jako rozhodnutí předběžné, tedy že osoba, která byla dotčena rozhodnutím předběžné povahy, bude moci napadnout žalobou rozhodnutí konečné. Podmínka věcná je splněna, pokud se konečným rozhodnutím rozhoduje mj. o vztazích zatímne upravených rozhodnutím předběžným, tedy že rozhodnutí konečné musí v sobě věcně zahrnout rozhodnutí předběžné. V opačném případě by nebylo možné domoci se alespoň zprostředkovaně přezkumu předběžného rozhodnutí, což předpokládá i obdobné zákonem předvídané předpoklady pro vydání předběžného i konečného rozhodnutí.

Z § 61 odst. 1 správního řádu vyplývá, že předběžné opatření lze vydat v již zahájeném řízení před jeho skončením, a to v případě potřeby zatímní úpravy poměrů účastníků. Rozhodnutí o předběžném opatření se doručuje mj. účastníkovi, který požádal o jeho vydání (odst. 2). V případě, že bylo předběžné opatření nařízeno, pozbývá účinnosti nejpozději dnem, kdy se stalo vykonatelným rozhodnutí ve věci (odst. 3). To samozřejmě neplatí ve vztahu k rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání předběžného opatření, neboť takové rozhodnutí žádné hmotněprávní účinky nevyvolává. Negativní rozhodnutí o žádosti o vydání předběžného opatření ani nezakládá překážku věci rozhodnuté, možnost domáhat se vydání předběžného opatření pak definitivně zaniká skončením řízení ve věci samé.

V nyní posuzované věci byla žádost o vydání předběžného opatření podána společně s žádostí o odstranění překážek na pozemní komunikaci. Rozhodnutí o předběžném opatření nikdy žádné hmotněprávní účinky nenabývalo, neboť předběžné opatření nebylo nařízeno. Časové účinky rozhodnutí o předběžném opatření spojené s jeho právní mocí splynuly s okamžikem ukončení řízení ve věci samé, neboť o odvolání proti oběma rozhodnutím silničního správního úřadu bylo rozhodnuto ve stejný den. Časová podmínka je obecně ve

vztahu k rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání předběžného opatření splněna, což platí i konkrétně ve vztahu k nyní posuzovanému případu. Bez jakýchkoliv pochyb je naplněna i podmínka osobní, neboť žalobkyně je nejen účastníkem řízení o odstranění překážky z pozemní komunikace, ale i adresátem rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o vydání předběžného opatření. Rovněž tak je splněna i podmínka věcná, neboť žalobkyně se žádostí, kterou bylo zahájeno řízení ve věci samé, i žádostí o vydání předběžného opatření domáhala vyřešení totožné otázky, resp. žádala uložení totožné povinnosti obci Husinec. Jen pro doplnění je třeba uvést, že judikaturu Krajského soudu v Brně reprezentovanou rozsudkem ze dne 12. 8. 2015, čj. 62 Af 13/2014 – 111, týkající se rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání předběžného opatření dle zákona o veřejných zakázkách, nelze na danou věc vztáhnout, neboť je úzce spjata se specifiky tohoto zákona, o čemž zřetelně svědčí důraz kladený v argumentaci soudu na vyloučení možnosti vyhovět návrhu osoby, která se domáhá přezkumu postupu zadavatele, v případě, že dojde k uzavření smlouvy na plnění veřejné zakázky, neboť nebylo vyhověno žádosti o vydání předběžného opatření zakazujícího uzavření takové smlouvy. V nyní posuzované věci nevyhovění žádosti o vydání předběžného opatření takové či srovnatelné účinky nemá.

Jelikož je rozhodnutí o předběžném opatření vyloučeno ze soudního přezkumu, je žaloba proti němu nepřipustná [§ 68 písm. e) s. ř. s.]. Soud proto na základě § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl žalobu v části, v níž směřuje proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, čj. 053063/2015/KUSK-DOP/Pik. Žalobními body, které směřují proti rozhodnutí o předběžném opatření, se tak soud nezabýval.

Věcnému přezkumu podrobil soud pouze rozhodnutí žalovaného o odstranění překážek. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Soud úvodem předesílá, že žaloba je koncipována mimořádně nepřehledně, je zatížena zcela zbytečnou rekapitulací dosavadního vývoje místních poměrů, zejména pokud jde o otázku sousedských poměrů a sporů s místní samosprávou. Byť jde zjevně o košatou historii, nepochybně i právně zajímavou, je zcela nerozhodná z pohledu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Jedinou podstatnou otázkou v dané věci je, zda byly splněny podmínky pro to, aby silniční správní úřad uložil vlastníkovu pozemku, na němž se nachází kameny (obci Husinec), povinnost je odstranit.

Žalobkyně podala žádost o odstranění překážek z důvodu, že se nachází na pozemní komunikaci, resp. v její bezprostřední blízkosti, zamezují veřejnému užívání pozemní komunikace v plném rozsahu a ohrožují bezpečnost provozu na komunikaci. Tyto skutečnosti, ve spojení s tím, že daný úsek pozemní komunikace přiléhá k nemovitým věcem ve vlastnictví žalobkyně, založily žalobkyni legitimaci k podání žádosti o odstranění těchto překážek. Z tohoto kontextu vymezeného vlastní žádostí žalobkyně tak jednoznačně plyne, že žádost má být posuzována z hlediska právní úpravy pozemních komunikací, a to silničním správním úřadem, jímž je právě Obecní úřad v Husinci, jemuž byla žádost podána. V rámci tohoto řízení se nelze zabývat otázkou, zda je pozemní komunikace realizována v souladu s původními předpoklady z dob, kdy byla zahájena výstavba rodinných domů v dané lokalitě, zda byla postavena v souladu s územním plánem, podle nezbytných povolení z hlediska veřejného stavebního práva apod. Je rovněž nerozhodné, zda kameny byly na pozemek ve vlastnictví obce Husinec umístěny v souladu se stavebním zákonem a vodním zákonem, jenž upravuje činnosti v záplavovém území. Zcela irrelevantní je i líčení přístupu dopravní policie k ukládání pokut za porušení dopravních předpisů v souvislosti s odstavením vozidel na okraji

komunikace. V řízení o žádosti o odstranění překážek není na místě přezkoumávat zákonnost deklaratorního rozhodnutí, podle něhož je pozemní komunikace účelovou pozemní komunikací, z toho hlediska, zda bylo možné vydat takové rozhodnutí pouze ve vztahu k části pozemní komunikace, nikoliv též ve vztahu k navazujícím částem téže komunikace nacházejícím se na pozemcích jiných vlastníků. Jakoukoliv relevanci postrádá též otázka, zda při dělení pozemku p. č. x nebyl porušen § 96 odst. 2 písm. d) a odst. 3 písm. d) stavebního zákona. Soud se v tomto směru ztotožňuje s postupem žalovaného, jenž ve vztahu k obdobným odvolacím námitkám, které se zjevně netýkají předmětu řízení o žádosti o odstranění překážek (tedy otázek rozhodných pro posouzení této žádosti), pouze obecně odkázal na nedostatek jejich relevance.

Žalobkyně namítla, že řízení bylo nesprávně zahájeno až oznámením silničního stavebního úřadu, přičemž správně bylo zahájeno již podáním žádosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že řízení o odstranění pevné překážky z pozemní komunikace lze zahájit nejen z moci úřední, ale rovněž na návrh uživatele pozemní komunikace, který tvrdí, že byl umístěním pevné překážky dotčen na svých právech (rozsudek ze dne 15. 11. 2007, čj. 6 Ans 2/2007 – 127). Jestliže tedy bylo řízení iniciováno žalobkyní, bylo zahájeno podáním žádosti (§ 44 odst. 1 správního řádu) a jedná se o řízení o žádosti. Z oznámení silničního správního úřadu ze dne 10. 3. 2014 bez jakýchkoliv pochybností plyne, že je jím oznamováno postupem dle § 47 správního řádu zahájení řízení o žádosti žalobkyně, nejde o oznámení řízení zahájeného z moci úřední. Z rozhodnutí silničního správního úřadu i rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že skutečně rozhodovali o žádosti žalobkyně, ostatně jednali s ní jako s účastníkem řízení právě z důvodu, že je žadatelkou. Dovozuje-li tedy žalobkyně, že řízení nebylo správně zahájeno, jde o úvahu nesprávnou, jednoznačně vyvrácenou obsahem správního spisu. Žalobní bod je nedůvodný.

Dále žalobkyně namítla, že silniční správní úřad nesprávně jednal jako s účastníky řízení i s vlastníky dalších sousedních nemovitých věcí. I kdyby bylo možné dát žalobkyni za pravdu a vymezení příliš širokého okruhu účastníků řízení považovat za vadu řízení, zcela evidentně nemohla mít tato vada žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z jeho odůvodnění neplyne, že by správní orgány přihlédly k vyjádřením podaným těmito dalšími osobami, resp. že by své rozhodnutí založily na potřebě ochránit zájmy okolních vlastníků. K vadám řízení, které nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, nemůže soud přihlídnout a zrušit kvůli nim napadené správní rozhodnutí. Žalobní bod je nedůvodný. Soud nad rámec nezbytného doplňuje, že vzhledem k tomu, že pozemní komunikace, podél níž jsou balvany umístěny, je veřejně přístupná a slouží především vlastníkům nemovitých věcí v celé dané oblasti, zcela nepochybně není žalobkyně jedinou osobou dotčenou umístěním balvanů (sama žalobkyně tvrdí, že balvany ohrožují každého, kdo daným místem projíždí). Velkorysejší vymezení okruhu účastníků řízení je v této věci nepochybně plně namístě.

Soud se také zabýval tím, zda napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalobkyně namítla, že se žalovaný nevypořádal se všemi uplatněnými odvolacími námitkami. Konkrétně však neuvedla, která odvolací námitka zůstala nevypořádána, přičemž není úkolem soudu, aby na místo žalobkyně dohledával jednotlivé nezákonnosti rozhodnutí či vady řízení, to by bylo v rozporu s dispoziční zásadou. Soud proto v této souvislosti jen obecně poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 27. 5. 2015, čj. 6 As 152/2014 – 78), podle níž povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Na určitou námitku může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně *implicite* –

vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění žalovaného rozhodnutí tak bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je založeno na tom, že kameny se nenacházejí na účelové komunikaci, a tedy není dána pravomoc silničního správního úřadu rozhodnout o odstranění pevné překážky. V ostatních bodech žalovaný uvedl, že další námitky žalobkyně nesouvisí s předmětem řízení. Žalovaný, byť velice stručně, uvedl jednak skutkové hodnocení věci (umístění kamenů, existence účelové komunikace jen na části pozemku p. č. x) a jednak tento skutkový závěr právně zhodnotil, přičemž uvedl základní úvahy, kterými se řídil. Z tohoto pohledu pak dospěl k závěru, že další námitky spočívající v parkování, řešení přestupků a rozhodování zastupitelstva o umístění překážek v zátopové oblasti jsou zjevně nedůvodné a nesouvisí s předmětem řízení. I když lze dát za pravdu žalobkyni, že vypořádání se s těmito námitkami je velmi stručné, na druhou stranu i zde žalovaný uvedl přezkoumatelný důvod nedůvodnosti těchto námitek, tj. nesouvislost s předmětem řízení. Soud se již výše ztotožnil s názorem žalovaného, že řada výtek žalobkyně nesouvisí s předmětem řízení o odstranění překážek na pozemní komunikaci. Z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí je zcela nerozhodné, zda parkování na pozemku přiléhajícím k pozemní komunikaci v době před umístěním kamenů na toto místo bylo v souladu s dopravními předpisy. Předmětem daného řízení není ani zajištění průchodnosti záplavového území. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, žalovaný neopomenul vypořádat se s některou ze základních odvolacích námitek, přičemž zcela správně označil většinu z nich za irelevantní z pohledu předmětu daného řízení. Žalobní bod je nedůvodný.

V dalším žalobním bodu žalobkyně namítá, že žalovaný rozhodnutí řádně nezodůvodnil, pouze určitou skutečnost deklaroval, aniž odstranil pochybnosti. Silniční správní úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že balvany neleží na pozemní komunikaci (ve smyslu vozovky či krajnice), v mezidobí došlo navíc k posunutí balvanů směrem od vozovky, takže jejich vzdálenost od pozemní komunikace se zvětšila (aktuální vzdálenost nejbližšího balvanu je 2 m). Dále poukázal na to, že za pozemní komunikaci nelze považovat celý pozemek, na němž se komunikace nachází, nýbrž pouze jeho část určenou k využití jako komunikace. Na to pak navázal žalovaný v napadeném rozhodnutí, zdůraznil, že se jedná o zpevněnou komunikaci, takže je jasné patrná v terénu, kameny jsou umístěny mimo těleso komunikace. Žalovaný tím dostatečně reagoval na odvolací námitku, podle níž je třeba považovat za pozemní komunikaci celý pozemek p. č. x, neboť stavebně není vozovka oddělena od pozemku a veřejnému užívání byl věnován pozemek jako celek. Zjištění správních orgánů přitom vychází z místního šetření, z něhož byla pořízena fotodokumentace. Soudu není zřejmé, jak měl žalovaný dále „odstraňovat pochybnosti“. Žalovaný v návaznosti na zjištění učiněná ze správního spisu zcela správně dovodil, že pozemní komunikaci nelze rozumět celý pozemek p. č. x, nýbrž jenom zpevněnou část tohoto pozemku užívanou k dopravnímu provozu. Argumentaci rozdělením tohoto pozemku na tři části užil žalovaný jen podpůrně, delší doba trvání odvolacího řízení se tak nemohla negativně promítnout do výsledku řízení. Rozdělení pozemku p. č. x navíc rozhodně není účelové, nýbrž účelné, neboť reflektuje rozdílné způsoby využívání jednotlivých částí tohoto pozemku. Nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání nelze považovat za vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobní bod je nedůvodný.

Další tvrzení žalobkyně, že pozemek p. č. x byl územním plánem považován za veřejné prostranství – komunikaci, v katastru nemovitostí byl veden jako zahrada a v pasportu komunikací byl klasifikován jako místní komunikace III. třídy, může soud vypořádat jen zcela obecně, neboť z něho není zřejmé, co konkrétně žalobkyně z těchto skutečností dovozuje. Obecně platí, že pokud jde o vymezení rozsahu pozemní komunikace, je zcela nerozhodné,

jak je pozemek, na němž se nachází pozemní komunikace, evidován v katastru nemovitostí, jak je komunikace klasifikována v pasportu komunikací a jakou plochu tvoří veřejné prostranství. Obsah těchto institutů a jejich účel nijak nepředurčuje, jakou konkrétní část pozemku lze označit za pozemní komunikaci. Již vůbec pak není zřejmé, z jakého důvodu by vzhledem k výše uvedenému tvrzení žalobkyně nemělo samotné správní řízení odpovídat zákonným kritériím a mělo vést k pochybnostem o správnosti výroku rozhodnutí. Žalobní bod je nedůvodný.

Žalobkyně dále napadla závěr žalovaného, že se na pozemku p. č. x nachází pozemní komunikace pouze na části tohoto pozemku, na níž je těleso zpevněné asfaltovým povrchem. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na to, že součástí účelové komunikace jsou i zpevněné krajnice nacházející se po obou stranách asfaltového povrchu a část uvedeného pozemku, která byla užívána jako cesta v minulosti a na níž se vytvořily trvale viditelné hranice. Tento žalobní bod není důvodný. Zákon o pozemních komunikacích nepředpokládá, že by účelové pozemní komunikace měly jakékoliv součásti nebo příslušenství, neboť § 12 a násl. tohoto zákona, jež vymezuje součásti a příslušenství pozemních komunikací, se výslovně vztahuje toliko na dálnice, silnice a místní komunikace. Účelové pozemní komunikace jsou tvořeny toliko vlastním tělesem komunikace (rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2010, čj. 2 As 49/2010 – 46). Rozhodnutí žalovaného vychází z toho, že pozemní komunikace na sporném pozemku je právě účelovou pozemní komunikací. Byť žalobkyně v úvodní rekapitulační části žaloby zmiňuje, že v minulosti byla tato pozemní komunikace klasifikována jako místní komunikace, výslovně závěr žalovaného, že jde o účelovou pozemní komunikaci, nenapadla (sama tvrdí, že zpevněné krajnice jsou součástí veřejně přístupné účelové komunikace). Soud proto mohl vyjít z toho, že plochy nacházející se mimo rámec tělesa pozemní komunikace (tj. mimo asfaltovou vrstvou zpevněnou část vozovky) nelze považovat za součást ani příslušenství pozemní komunikace. I kdyby se přesto mělo jednat o místní komunikaci, na kterou se vztahuje § 12 ZoPK, nebylo by možné spornou část pozemku obce Husinec, na které se nachází balvany, považovat za součást či příslušenství pozemní komunikace. Nejedná se totiž o krajnici pozemní komunikace, nýbrž o již zatravněnou část pozemku sousedícího s tělesem pozemní komunikace, což jednoznačně plyne z fotodokumentace pořízené dne 10. 3. 2014, která je součástí správního spisu. Z fotodokumentace dále plyne, že plocha, na níž jsou umístěny balvany, není žádnou pomocnou plochou, která by měla být užívána v souvislosti s provozem na pozemní komunikaci, neboť v navazující části přiléhá těleso pozemní komunikace (asfaltová vrstva vozovky) přímo ke kovovému oplocení, stromům a keřům. Tato část pozemku obce Husinec tak evidentně nemohla být využívána k jízdě motorovými vozidly mimo povrch vozovky, neboť případný řidič by při využití té části pozemku, na které jsou nyní umístěny balvany, narazil do plotu a stromů. Z § 19 odst. 1 ZoPK nelze dovodit, co tvrdí žalobkyně, že by pozemní komunikaci tvořila nejen asfaltem zpevněná část, ale také přilehlé části zpevněné i nezpevněné, které se historicky užívají. Pokud snad žalobkyně a příslušníci její domácnosti v minulosti používali místo, kde jsou nyní umístěny balvany, k parkování vozidel, pak tato jejich faktická činnost nemohla přeměnit tuto část pozemku v součást pozemní komunikace (je přitom nerozhodné, zda žalobkyně postupovala v souladu s dopravními předpisy či nikoliv). Užívání této části pozemku k jízdě je faktickými podmínkami na navazujícím pozemku (oplocení, stromy) vyloučeno, profil tělesa pozemní komunikace se přitom v těchto místech nemění, je stále stejný, takže nevynucuje jiný způsob jízdy. Vyježděné koleje mimo asfaltem zpevněnou vozovku, jak je v žalobě zmiňuje žalobkyně, evidentně nesouvisí s jízdou po pozemní komunikaci.

Jak soud uvedl již výše, rozdělení pozemku p. č. x se nikterak nedotklo rozsahu pozemní komunikace, neboť ten není vymezen geometrickým určením pozemku, nýbrž faktickým umístěním tělesa pozemní komunikace na pozemku. Domnívala-li se žalobkyně

v době před rozdělením pozemku, že místo, na němž byly umístěny balvany, je součástí pozemní komunikace, pak se jednalo z její strany o omyl, či spíše přání, jak by si představovala uspořádat území v daném místě. Evidenční stav pozemku p. č. x v katastru nemovitostí žalobkyni žádné legitimní očekávání nezaložil. Žalobní bod je nedůvodný.

Žalobkyně dále namítá, že každý, kdo projede po dané pozemní komunikaci, se může dostat do kontaktu s kameny, které představují pevnou překážku, přitom dle § 29 odst. 2 ZoPK je zakázáno, aby umístěním pevných překážek byla ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu.

K tomu soud uvádí, že dle § 29 odst. 1 ZoPK lze na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnic, silnic a místních komunikací umístit jen dopravní značky a zařízení, ostatní předměty tvoří pevnou překážku. Judikatura dovodila, že toto ustanovení se vztahuje i na účelové pozemní komunikace, byť v něm nejsou vyjmenovány (rozsudek NSS čj. 6 Ans 2/2007 – 128). Pevnou překážku lze na účelovou pozemní komunikaci umístit jen se souhlasem Policie České republiky za podmínky, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu. Pevnou překážku umístěnou na pozemní komunikaci bez povolení je povinen její vlastník odstranit (§ 29 odst. 2 a 3 ZoPK). Vyhovění žádosti o odstranění pevné překážky tedy není vázáno na to, zda jde o překážku nebezpečnou, ohrožující bezpečnost a plynulost silničního provozu, nýbrž výlučně na podmínku, že byla umístěna bez požadovaného povolení. Takové povolení je přitom třeba toliko k umístění pevné překážky na pozemní komunikaci. Umístění pevné překážky v bezprostředním sousedství pozemní komunikace nevyžaduje vydání povolení Policie ČR, jakkoliv může taková „překážka“ ohrožovat bezpečnost provozu na pozemní komunikaci. Žalovaný dospěl ve shodě se silničním správním úřadem k závěru, že balvany nejsou umístěny na pozemní komunikaci, nýbrž na pozemku, jenž s pozemní komunikací sousedí, netvoří však její součást ani příslušenství. Za této situace tedy nebylo možné žádosti žalobkyně vyhovět, neboť nebyla naplněna skutková podstata dle § 29 odst. 3 ve spojení s odst. 2 ZoPK. S touto úvahou se soud plně ztotožnil, silniční správní úřad postupoval v souladu se zákonem, když žádost žalobkyně o odstranění překážek zamítl. Pokud správní orgány v této souvislosti zmínily, že nemají pravomoc (působnost) k rozhodnutí o odstranění balvanů, je tento závěr třeba interpretovat v kontextu jejich hodnocení skutkové a právní stránky věci, a sice že silniční správní úřad nemůže žádosti vyhovět, neboť v dané věci se žalobkyně domáhá využití pravomoci dle § 29 odst. 3 ZoPK na situaci, kterou nelze podřadit pod hypotézu této právní normy. Oba správní orgány nepochybně měly pravomoc i věcnou a místní působnost rozhodnout o žádosti žalobkyně, nemohly jí však vyhovět z důvodů věcných. S ohledem na výše uvedené se soud nezabýval otázkou, zda a do jaké míry jsou balvany umístěné podél pozemní komunikace nebezpečné, ohrožují život, zdraví či majetek účastníků provozu na pozemních komunikacích. Soud z tohoto důvodu neprovedl důkaz listinami, jimiž žalobkyně dokládá nebezpečnost umístění balvanů v sousedství pozemní komunikace. Žalobní bod je nedůvodný.

Žalobkyně namítla, že umístění balvanů vedle pozemní komunikace je nepřiměřeným jednáním vlastníka pozemku při dosahování cílů sledovaných tímto opatřením. K tomu soud uvádí, že v dané věci jde o posouzení otázky, zda jsou naplněny podmínky § 29 odst. 3 ZoPK pro uložení povinnosti odstranit překážku z komunikace. V situaci, kdy tyto podmínky splněny nejsou, není na místě zabývat se přiměřeností počinání vlastníka pozemku. Obecný zákaz nepřiměřenosti se vztahuje na akty veřejné správy, nikoliv na jednání pozemkového vlastníka (je třeba odlišovat počinání obce Husinec jakožto vlastníka pozemku a výkon veřejné správy soustavou silničních správních úřadů). Aplikací zmíněného principu sleduje žalobkyně to, aby správní orgány uložily vlastníkově pozemku povinnost odstranit balvany, ačkoliv pro to nejsou splněny zákonné podmínky. Prostřednictvím principu přiměřenosti

nelze ospravedlnit vydání nezákonného rozhodnutí, které by vykročilo z mezí § 29 odst. 3 ZoPK. Žalobkyně jen obecně tvrdí, že v důsledku daného opatření došlo ke škodě na majetku i na zdraví, bylo porušeno její právo na to, aby veřejná správa zasahovala do osobních svobod a práv jen tam, kde je k tomu zákonem zmocněna. Soudu není zřejmé, jak konkrétně bylo do práv žalobkyně zasaženo tím, že silniční správní úřad nenařídil vlastníkovu pozemku p. č. x, aby z něho odstranil balvany. Balvany nebrání v provozu na pozemních komunikacích, nenachází se na pozemku žalobkyně. Pokud snad má konkrétní zásah do práv žalobkyně tu podobu, že žalobkyně fakticky nemůže odstavit v místě, kde se nyní nachází balvany, automobil, resp. nemůže na tuto část pozemku vjet za účelem lepšího nasměrování automobilu do garáže, není takový zásah nezákonný. Žalobkyně totiž nemá na takový způsob využití dotčené části pozemku p. č. x právo. Žalobkyně je oprávněna k těmto účelům využívat pouze nemovité věci, k nimž má vlastnické právo, a řešení nastíněných problémů tak musí primárně realizovat na vlastních nemovitých věcech (a to i kdyby takové řešení vyžadovalo stavební či terénní úpravy nebo výměnu automobilu za menší model). Soudu není zřejmé, jak mělo rozhodnutí žalovaného porušit princip rovnosti, o němž se žalobkyně v žalobě taktéž zmínila. Žalobkyně totiž netvrdí, že by silniční správní úřad rozhodl v dané věci odlišně než v jiné, skutkové a právně srovnatelné situaci.

V návaznosti na zmínku o ochranném pásmu pozemní komunikace obsaženou v odvolání, kterou však žalobkyně do žaloby nepřevzala (nejde tedy o žalobní bod), soud za účelem poskytnutí kompletního přehledu o všech možných eventualitách nepřípustnosti umístění balvanů v blízkosti pozemní komunikace doplňuje, že sporná pozemní komunikace nemá žádné ochranné pásmo. Ustanovení § 30 ZoPK předpokládá existenci ochranných pásem toliko u dálnic, silnic a místních komunikací I. a II. třídy, a to jen mimo souvisle zastavěné území obcí. V daném případě však jde jen o účelovou pozemní komunikaci, dle předchozí klasifikace se jednalo o místní komunikaci III. třídy. Kolem účelových pozemních komunikací ani místních pozemních komunikací III. a IV. třídy ochranná pásma nevznikají. Nadto se daný úsek pozemní komunikace nachází v souvisle zastavěném území, kde ochranné pásmo neexistuje u žádné z kategorií pozemních komunikací. Ani právní režim ochranného pásma pozemní komunikace tak v daném případě neposkytuje právní podklad pro nařízení odstranění balvanů.

Ustanovení § 45 odst. 1 silničního zákona, jenž měl být dle žalobkyně porušen, se na danou věc nevztahuje, neboť ten míří na situace, kdy na vozovce vznikne (zpravidla v důsledku silničního provozu) překážka, která brání dalšímu provozu. To zjevně není nyní posuzovaný případ. Umístění balvanů na pozemek ve vlastnictví obce nelze považovat ani za porušení § 34 obecního zřízení, neboť veřejné užití veřejného prostranství se tím neomezuje (např. pro pěší). Na využití veřejného prostranství k odstavení vozidla nemá nikdo nárok.

Jelikož soud neshledal žádný žalobní bod týkající se rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, čj. 053084/2015/KUSK-DOP/Pik, důvodným, žalobu v tomto rozsahu zamítl na základě § 78 odst. 1 s. ř. s.

Soud neprovedl důkaz listinami předloženými žalobkyní k žalobě, neboť se netýkají jediné rozhodující otázky pro posouzení žaloby, a to zda se balvany nachází na pozemní komunikaci. Relevantní by z tohoto pohledu byla pouze fotodokumentace z února 2014 (listiny označené číslicemi 10 a 11), nicméně součástí správního spisu je fotodokumentace z března 2014, jež je co do svého rozsahu dostatečná a především byla pořízena v době méně vzdálené od okamžiku rozhodného z hlediska soudního přezkumu. Provádět dokazování fotografiemi předloženými žalobkyní by proto bylo nadbytečné.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci procesně úspěšná ani zčásti, žalovanému však žádné náklady převyšující běžné náklady administrativní činnosti nevznikly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků. Vyhláška č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, na řízení vedená dle soudního řádu správního nedopadá (viz rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015 – 79).

S ohledem na odmítnutí žaloby ve vztahu k jednomu ze dvou napadených rozhodnutí žalovaného rozhodl soud na základě § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč. Učinil tak přesto, že žaloba byla zčásti odmítnuta až při prvním jednání ve věci, neboť vyloučení této části žaloby k samostatnému projednání a její následné odmítnutí by představovalo neúčelnou administrativní zátěž.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. června 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová